

Voorspraak

Gilde SamenSprak Hoorn en omstreken, 0-nummer, januari 2007

- ◆ Wereldwijd lopen voor doodsbangen kinderen in Oeganda
- ◆ Sterkere rol inburgering voor Gilde SamenSprak
- ◆ “Wij hebben geen alcohol nodig om vrolijk te zijn”

Van de redactie

Dit is het proefnummer van Voorspraak, een uitgave van Gilde SamenSprak Hoorn en omstreken. Vanaf nu willen we de uitgave regelmatig laten verschijnen en sturen aan begeleiders, anderstaligen en organisaties waarmee we hebben te maken. De inhoud zal bestaan uit nieuws uit de organisatie en onderwerpen die op het terrein van Gilde SamenSprak liggen, zoals taal, communicatie, multi-culturele samenleving en integratie. Verder leek het ons een goed idee om elk nummer een anderstalige en een taalbegeleider in de schijnwerpers te zetten om zo elkaar beter te leren kennen. Het zou natuurlijk prachtig zijn als de nieuwsbrief zou kunnen uitgroeien tot een soort platform voor het uitwisselen van kennis en ervaring, zodat we als organisatie steeds beter kunnen werken. Reacties en wetenswaardigheden in de vorm van ingezonden brieven zijn daarom welkom. Die kunt u richten aan Gilde SamenSprak Hoorn en omstreken, p/a Maelsonstraat 20, 1624 NP Hoorn, of per email:

samenspraakhoorneo@live.nl.

Gilde SamenSprak

Samen leven? Samen spreken!

Gilde SamenSprak – het taal- en integratieproject van Gilde Nederland – brengt Nederlanders en anderstaligen bij elkaar om de Nederlandse taal en cultuur te delen.

Bij Gilde SamenSprak wordt een vrijwilliger, veelal 50-plussers, gekoppeld aan een anderstalige. Wekelijks komen zij dan bij elkaar om op een persoonlijke en informele wijze Nederlands te spreken. Gewoon thuis, in de huiskamer, of tijdens een wandeling. Daarbij gaat het om de communicatie; er wordt dus geen les gegeven.

(Meer informatie:
www.gilde-samenspraak.nl)

Inhoud

- Van de redactie.....2
- Gilde SamenSprak.....2
- Nieuws van SamenSprak Hoorn een omstreken.....3
- PvdA wil sterkere rol voor Gilde SamenSprak.....4
- Partijen die zich hardmaken voor vluchtelingen verliezen stemmen.....5
- Ali Balunywa vecht met hart en ziel voor zijn parel.....6
- Enkele feiten over Oeganda.....7
- Geknipt en gesurft voor u.....8

- "Turkse mensen zijn heel gul.".....9

- "Ik wil graag wat terug doen.".....10

- De klok als 'tiran' en tips om hier 'democratisch' mee om te gaan.....11

- Een middag in november.....12

- "Sportclubs kunnen grotere rol spelen".....12

Foto omslag: Ali Balunywa

Nieuws van SamenSprak Hoorn een omstreken

Afschaffing • 10 inschrijfgeld

Nu we een subsidie van diverse gemeenten ontvangen, heeft het coördinatorenoverleg besloten om de anderstalige geen bijdrage van • 10,- meer te vragen voor inschrijving bij de intake. Deze bijdrage werd gebruikt om administratie- en beginkosten enigszins te verlichten. Dat is nu achterhaald. Deze regeling werd eind 2005 intern afgesproken met de destijds uitvoerende coördinatoren en is nu door het nieuwe team herroepen.

Certificaat

Er blijkt onder sommige anderstaligen een behoefte te bestaan aan een soort tastbare erkenning dat ze aan Gilde SamenSprak hebben meegedaan. Een diploma zit er niet in. Maar als goed alternatief heeft het landelijk Gilde een fraai uitgevoerd certificaat gemaakt voor de 'geslaagde' anderstaligen. Het certificaat geeft aan dat de begeleider(ster) en de Nieuwe Nederlander samen een goed resultaat hebben behaald. Het geeft blijk van doorzettingsvermogen en progressie in onze taal. Er zijn dus wel criteria. Denkt u dat uw conversatiemaatje dit aan het eind van het jaar verdient, neemt u dan contact op met uw coördinator. Deze kan het certificaat dan voorzien van de naam van de 'geslaagde' en de nodige handtekeningen.

25 januari aanstaande: verlate nieuwjaarsreceptie taalbegeleiders

De nieuwjaarsreceptie houden we dit jaar wat later en wel op 25 januari aanstaande. We hebben er voor gekozen om deze keer alleen taalbegeleiders bijeen te laten komen, zodat we onderling wat ervaringen kunnen uitwisselen. Plaats: Wijkcentrum Kersenboogerd, Brederodegracht 1 in Hoorn. Aanvang: 19.30 uur.

- Persbericht Gilde SamenSprak Nederland -

Ministerie van Justitie verstrekt opnieuw subsidie voor taal- en integratieproject Gilde Nederland

Gilde SamenSprak gaat door!

Het ministerie van Justitie heeft toegezegd ook de komende drie jaar het project Gilde SamenSprak van stichting Gilde Nederland te subsidiëren. Deze toezegging stelt Gilde Nederland in staat het project tot 1 januari 2010 verder te ontwikkelen en landelijk uit te breiden.

Wet inburgering

Een belangrijke reden voor de nieuwe subsidie is de inwerkingtreding van de nieuwe Wet Inburgering per 1 januari a.s. Veel inburgeraars zullen zich zelfstandig willen voorbereiden op het inburgeringsexamen. De verwachting is dan ook dat de lokale SamenSprak-projecten met een toenemende en gerichte hulpvraag van deze inburgeraars te maken gaan krijgen. Door het bieden van wekelijks taalcontact, het praten over de Nederlandse samenleving en het oefenen van praktijksituaties, zoals die voorkomen in het inburgeringsexamen, is deelname aan Gilde SamenSprak een goede aanvulling op het reguliere taalonderwijs.

Vrijwilligerswerk anderstaligen

De komende drie jaar gaat het landelijke project van Gilde Nederland zich ook op nieuw terrein bewegen, namelijk door anderstaligen te stimuleren om ook vrijwilligerswerk te doen. In de huidige situatie koppelt het project gedurende een jaar een anderstalige aan een Nederlandstalige vrijwilliger. Na dat jaar eindigt voor vele anderstaligen, vaak allochtone vrouwen, het Nederlandse (taal)contact. Door anderstaligen te stimuleren vrijwilligerswerk te doen, in welke vorm dan ook, betekent dat dat ze blijven participeren in de samenleving en zodoende de Nederlandse taal blijven oefenen. Ook in de toekomst is er dus volop reden voor Gilde Nederland om zich in te zetten voor het taal- en integratieproject Gilde SamenSprak!

**Vrijwilliger zijn
Is vrijwillig
Maar niet vrijblijvend
Is verbonden
Maar niet gebonden
Is onbetaalbaar
Maar niet te koop
Is positief denken
Is positief doen
Met als enig doel
Voor jezelf en de ander
Een heel goed gevoel**

Hoornse PvdA wil structurele subsidie en sterkere rol Gilde SamenSprak

“De PvdA-fractie wil een sterkere rol voor Gilde SamenSprak bij het inburgeren van de nieuwkomers in Hoorn.” Aan het woord is PvdA-raadslid Kholoud al Mobayed (31). Gilde SamenSprak zou volgens haar komend jaar al kunnen rekenen op een vast bedrag op de gemeentelijke begroting. Officieel hebben stichtingen en verenigingen pas na drie jaar recht op structurele subsidie via de gemeente. De periode daarvoor bekijkt men jaarlijks of ze voor een overheidsbijdrage in aanmerking komen. Als het aan de PvdA-fractieleden ligt wordt er in dit geval van de norm afgeweken, ondanks dat het huidige Gilde SamenSprak pas twee jaar bestaat. Deze maand komt het punt voor behandeling in de Raad. B&W is al ‘om’, portefeuillehouder, wethouder Witteveen, zelfs flink enthousiast.

Al Mobayed, die in 1999 vanuit Syrië naar ons land verhuisde, is lid van de Raadscommissie Mens en Maatschappij. Integratie is een hoofdthema voor haar. Vanuit eigen ervaring is ze er van overtuigd dat Gilde SamenSprak een effectieve bijdrage levert aan integratie. Na haar aankomst in Nederland begon ze aan de MER-studie (Management, Economie en Recht). “Voor het schrijven van mijn scriptie kreeg ik een half jaar begeleiding via Het Gilde. Ik wilde toen door met conversatielessen. Mijn docent vond dat niet nodig, maar ik wilde het Nederlands volgens Nederlandse normen leren beheersen. “

Het concept van één-op-één van Gilde SamenSprak vindt ze goed: thuis, dus in een vertrouwde omgeving, of samen in het park, waar je weer andere gespreksonderwerpen tegenkomt. Een grote drempel om een taal te leren wordt zo verlaagd, want je hoeft niet bang te zijn om fouten te maken. “Met

*raadslid Kholoud al
Mobayed (foto
(www.hoorn.nl)*

name vrouwen hebben er baat bij. Velen zijn onzeker met de taal. Ze kennen al wel veel woorden, maar durven niet overal Nederlands te spreken.”

Ze heeft zelf zo veel geleerd en kreeg ook haar schoonmoeder – die hier al zestien jaar woonde - zover om zich aan te melden. Na twee jaar is die hecht bevriend geraakt met haar begeleidster Ria Buijs. Samen zitten ze nu op gymnastiek en hebben nog allerlei andere gezamenlijke activiteiten. De wereld van haar schoonmoeder is gegroeid met veel nieuwe contacten. “En Ria Buijs had een enorme interesse in de Arabische taal en cultuur en die is er nu meer mee in aanraking gekomen.” Al Mobayed ziet dan ook veel heil in het koppelen van begeleiders aan anderstaligen uit culturen waarin ze geïnteresseerd zijn. Waarom bijvoorbeeld geen vrijwilligers rekruteren onder de groeiende groep Nederlandse belangstellenden voor Turkse taallessen? Zo snijdt het mes aan twee kanten.

Cultuur- schokJE

“Mensen zijn hier heel direct. Kritiek vatte ik aanvankelijk persoonlijk op. Als iets ‘dom’ was, dacht ik dat men bedoelde dat ik ‘dom’ was. Ik moest wennen aan de scheiding tussen persoon en daad. In onze Syrische cultuur is die scheiding minder strikt.”

Kholoud al Mobayed, PvdA-raadslid Hoorn

“Partijen die zich hardmaken voor vluchtelingen verliezen stemmen.”

Tineke Parson, directeur van Federatie Vluchtelingenwerk Noordwestholland was eens op een voorlichtingsbijeenkomst in een West-Friese gemeente. Uit de zaal klonken geluiden dat het maar niks was, al die gelukszoekers die onder het mom van een asielaanvraag naar Nederland komen. Hierop reageerde een collega van haar met de opmerking: “Ik woon in Somalië. Daar prik ik op de wereldbol en zeg: Yes, Lutjebroek. Daar wil ik naar toe!” Ze vindt de anekdote illustratief voor hoe er vaak over vluchtelingen wordt gedacht en dat hierover flink wat misverstanden uit de wereld moeten worden geholpen. Dat is moeilijk, want ‘onbekend maakt onbemind’, weet Parson.

Vluchtelingenwerk heeft een tienpuntenplan opgezet van wat er in het asielbeleid moet veranderen. De organisatie heeft zelfs Tweede Kamerspecialisten in huis voor de lobby in Den Haag. “Die punten zijn eigenlijk zo vanzelfsprekend. Maar het blijft een heikel onderwerp binnen de politiek.” Punt vier op de lijst is het zogenaamde generaal pardon. Daar is het laatste halfjaar veel om te doen geweest en dat kan geen inwoner van Nederland ontgaan zijn. Qua naamsbekendheid kunnen veel publiciteitsmensen nog wat opsteken van de gezamenlijke actie van Vluchtelingenwerk Nederland, Raad van Kerken, Amnesty International, Defence for Children en tal van andere organisaties die met vluchtelingen te maken hebben.

“Maar zodra politieke partijen zich hardmaken voor vluchtelingen verliezen ze stemmen. Na de motie van afkeuring zag je dat direct in de peilingen. De PvdA verloor kiezers en de groep Wilders kreeg er zetels bij. Het is ook niet voor niets dat hij en Rita Verdonk zo populair zijn. Je scoort met uitspraken over gelukszoekers en spookbeelden over een toestroom van illegalen. Natuurlijk zitten er gelukszoekers bij, daar ontkom je niet aan. Maar om het beleid juist daar op te richten is niet goed. In dat opzicht heeft

Nederland momenteel een slechte naam in het buitenland. Ik was daarom blij met Jan Marijnissen tijdens het debat. Hij noemde twee schrijnende ‘gevallen’ die zouden worden uitgezet en noemde de mensen bij naam. Ze kregen een gezicht. Dat is belangrijk.”

“Ik weet niet wat erger is voor de mensen: de jarenlange onzekerheid over wel of niet mogen blijven, of het gegeven dat men hun vluchtverhaal niet gelooft. Je merkt het aan de hele toonzetting tijdens een nader gehoor van de IND. Ik vergezelde eens een man die was

gemarteld met brandende sigaretten. Zijn lichaam zat onder de littekens. De controlerend arts zei dat het geen bewijs was. Hij kon het zelf hebben gedaan om aan een verblijfsvergunning te komen. De man was er dubbel kapot van. Om wat hij had meegemaakt en om het feit dat daar twijfel over bestond.” Parson vindt het tevens niet kloppen dat binnen het asielrecht, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het strafrecht, sprake is van omgekeerde bewijslast. De asielvrager moet zelf met alle bewijzen komen.

Vluchtelingenwerk wil mensen van ‘Schiphol tot Emplooi’ begeleiden. Emplooi, een zusterorganisatie, is opgericht door oud-ondernemers met eigen netwerken, die vrijwillig hun expertise inzetten om vluchtelingen aan passend werk te helpen. Dat veel vooroordelen tegen ‘asielzoekers’ bestaan is ook terug te zien in hun arbeidsparticipatie. De werkloosheid is

zes keer hoger dan onder autochtonen en andere allochtonen. Natuurlijk spelen meer factoren mee, zoals taalachterstand en cultuurverschil. Als je jarenlang in een opvangcentrum zit krijg je amper de gelegenheid om te participeren. Wanneer je dan een status krijgt en toch thuis op de bank moet zitten is dat heel frustrerend. Nee, de laatste stap moet echt leiden tot deelname aan de maatschappij.

Aangezien de economie weer aantrekt verwacht Parson zeker resultaten van het Banenoffensief voor Vluchtelingen, waarin Emplooi, Vluchtelingenwerk, UAF (een fonds voor vluchtelingenstudenten) en CWI samenwerken. Verder is het een kwestie van ‘werkgevers in de watten leggen’. Leer ze omgaan met vooroordelen en bied een cursus interculturele communicatie aan, zodat ze weten waarom mensen doen zoals ze doen. Dan krijgen ze begrip voor bijvoorbeeld de Soedanese vrouw die altijd wat eerder vertrekt om op tijd bij haar dochtertje te zijn. Haar collega’s kijken op de klok. Ze zien niet dat ze wellicht meer werk heeft verzet dan zij doordat ze de hele dag keihard heeft gewerkt om alle taken af te krijgen.

Inmiddels werkt Parson achttien jaar voor Vluchtelingenwerk. Prachtig en boeiend vindt ze het. Ze is het volledig eens met oud-collega Atie Beers van Vluchtelingenwerk Hoorn, die bij haar afscheidsreceptie zei dat ze geen cadeaus hoefde, omdat de omgang met al die mensen uit al die verschillende culturen al één groot cadeau was geweest. “Maar we hebben nog veel werk te doen. Bijvoorbeeld herkenbaarder zijn voor de vluchtelingen zelf, in waar wij voor staan. In al die grootschalige centra van tegenwoordig zien die nauwelijks het verschil tussen het kantoortje van de immigratiedienst en dat van ons. Misschien moeten we maar petjes dragen met ons logo en sjaltjes omdoen.”

Meer informatie over het tienpuntenplan is te vinden op www.vluchtelingenwerk.nl. Websites die de dagelijkse praktijk aantonen van het huidige asielbeleid zijn onder andere: www.vanhartepardon.nl, www.buitenlandsepartner.nl, www.eenroyaalgebaar.nl, www.prime95.nl, www.pharos.nl

Ali Balunywa vecht met hart en ziel voor zijn parel

Zijn belangstelling is breed en hij beschikt over zo veel feitenkennis, dat in een kort samenzijn met Ali Balunywa (47) een keur aan vermeldenswaardige onderwerpen voorbij komt. Intussen biedt de interactie tussen hem en zoontje Moses (bijna 3) ook nog een liefdevol schouwspel. Het jongetje zit dicht tegen pappa aangekropen en valt na verloop van tijd lekker in slaap. Balunywa en zijn vrouw hebben hun vierde zoon symbolisch vernoemd naar de Bijbelse aartsvader om – in diens voetspoor – een volk in diaspora, naar het beloofde land te leiden. In dit geval is dat Oeganda.

Ali Balunywa met echtgenote Shamim en hun jongste zoon Moses (foto A.Balunywa)

Balunywa woont in Wognum en doet mee als anderstalige bij Gilde SamenSprak Hoorn en omstreken. Hij is voorzitter van 'Pearl of Africa', dat in 2003 door hem en enkele anderen is opgericht. Deze organisatie wil zich inzetten voor haar Oegandese landgenoten in Nederland - onder andere door de integratie te bevorderen, vluchtelingen bij te staan - en zorgen voor positieve veranderingen in hun land van herkomst.

Ze brengen een magazine uit waarin ook veel nieuws over Nederland. Intussen hebben Oegandezen in buurlanden het initiatief overgenomen, zodat de organisatie langzamerhand een serieus te nemen gesprekspartner wordt voor de regering van Oeganda's president Yoweri Kaguta Museveni.

Vrij snel na zijn komst als vluchteling naar Nederland, in 2002, kwam Balunywa al in aanraking met Gilde SamenSprak. "In het AZC in Doorn werd wel een groepstaalcursus gegeven maar het niveau van de cursisten was zo verschillend dat het allemaal heel langzaam ging. En ik wilde graag aan de slag als journalist. In Oeganda had ik een eigen persbureau met twintig werknemers en hier had ik niets te doen.

In het nabijgelegen Zeist was het Gilde actief en daar ben ik toen begonnen. De begeleider en ik wisselden ook e-mails uit zodat ik nog extra kon oefenen. Toen verhuisde ik naar eigen woonruimte in Alkmaar. Louise van den Bossche, die mij daar begeleidde is inmiddels een echte vriendin van ons geworden. "

"In 2003 kwamen mijn vrouw en kinderen over en vierden we samen Sinterklaas met haar. Ze heeft ons aan een ruimer huis geholpen waar we met het hele gezin in konden. Zo zijn we hier in Wognum beland." En daar voert begeleider Franklin Baggen de wekelijkse gesprekken met hem.

Het gezin heeft snel vorderingen gemaakt op taalgebied. Zijn vrouw Shamim heeft taalniveau 5 van het ROC (NT2) bereikt en is nu *junior consultant* bij pensioen- en verzekeringsmaatschappij Mercer in Amstelveen. Balunywa zelf heeft ROC niveau 3 en zijn twee oudste zoons Shafique en Sherrif (17 en 14) doorlopen klassen 3 en 5 van de HAVO. Ook zoon Isaac (13) doet het niet slecht. Kleine Moses heeft het

voorlopig nog druk genoeg met andere zaken. Huijze Balunywa beschikt nu over vier talen om zich in uit te drukken: de twee Oegandese van het echtpaar en Engels en Nederlands.

Balunywa komt halverwege 2002 in Nederland wonen als 'uitgenodigde vluchteling'. Een jaar eerder moet hij vluchten uit Oeganda, vanwege zijn politieke activiteiten en zijn steun aan de presidentskandidaat van de oppositie. Hij zoekt zijn toevlucht bij zijn zuiderburen in Rwanda. Daar hervat hij na een paar maanden zijn journalistieke vak en helpt mee aan het moderniseren en herstructureren van enige Rwandese nationale kranten. Het werkt bevalt hem en hij heeft een prettig huis, maar ook hier zijn de omstandigheden hem niet goedgezind. De regering verdenkt hem van samenwerking met de rebellen. Hij moet het land uit. Partijgenoten adviseren hem Afrika helemaal te verlaten, want de arm van Oeganda's president Museveni reikt ver. Hij wordt voorgedragen voor asiel bij de UNHCR – de vluchtelingentak - van de Verenigde Naties en omdat hij Nederland kent van een vroeger bezoek kiest hij ons land als wijkplaats.

Cultuur - schokJE

'Hier is het netjes om een persoon aan te kijken als je tegen hem of haar spreekt. In Afrika geldt het tegenovergestelde. Daar getuigt oogcontact juist van geen respect hebben voor de ander. Het weggijken wordt hier als teken van onbetrouwbaarheid of onzekerheid gezien. Maar dat moet je als nieuweling dan natuurlijk wel weten. En het vergt enige omschakeling om dat te veranderen.'

Enkele feiten over Oeganda

Lopen voor de kinderen van Gulu (foto Ali Balunywa)

Deviezen en ontwikkelingsgeld

Ruim één miljard dollar sturen de Oegandezen in het buitenland jaarlijks gezamenlijk naar het thuisfront. Dat is meer dan er aan donorgeld binnenkomt. Maar de donors hebben een grotere invloed dan de Oegandezen zelf. "De kloof tussen arm en rijk is enorm. Arme mensen hebben niet eens zoveel nodig om redelijk te kunnen leven. Daar is onderzoek naar gedaan. Toch hebben ze nu veel te weinig", zegt Balunywa. Internationaal wordt druk gehamerd op vredesbesprekingen tussen Museveni en Joseph Kony, leider van het Verzet van de Heer. Kony was in november in Nederland. De oppositie vindt dit niet goed, want zij willen er bij betrokken worden. Op de onlangs gehouden Uganda Peace Conference in Amsterdam zijn, in bijzijn van prominente oppositieleden, voorstellen aan Museveni geformuleerd.

Guluwalk

In Noord Oeganda is het Verzet van de Heer actief. Elke nacht vluchten duizenden kinderen, kilometers lopend, naar de stad Gulu om aan de

ronselpraktijken te ontkomen. De volgende dag keren ze weer terug naar hun dorpen. Twee Canadezen die tijdens een bezoek de talloze kinderen zagen, wilden het onder de aandacht brengen. Op 21

oktober 2005 namen ze het initiatief tot een wereldwijde wandeling. Die datum moest een jaarlijks terugkerende Guluwalkdag inluiden. Deden er vorig jaar 15000 mensen mee, dit jaar is dat aantal verveelvoudigd en is de wandeling uitgebreid tot vijftien landen. Balunywa heeft meegelopen in Amsterdam en zet zich in om het bewustzijn over deze 'enorme humanitaire ramp' te vergroten. (meer informatie op www.guluwalk.com)

Vluchtelingen

Vluchtelingen in Oeganda vertegenwoordigen tien procent van het totaal aantal vluchtelingen in kampen. Als er vrede komt dan wordt het nog een heel karwei om deze

mensen aan huizen te helpen en voor genoeg scholen te zorgen.

Eko-toerisme

Oeganda heeft niet veel natuurlijke bodemschatten, maar wel een prachtige natuur. Niet voor niets noemde Sir Winston Churchill het 'de parel van Afrika'. Het land is druk bezig om een industrie voor eko-toeristen op te zetten. De berggorilla's zijn natuurlijk wereldberoemd en uit buurland Democratische Republiek Congo zijn nog veel van deze dieren gekomen op de vlucht voor de oorlog daar. Maar ook de rest van de fauna is bijzonder. Op de website van zijn organisatie - www.pearlof africa.nl - schrijft Balunywa: "Uganda is rich in other wildlife species. Elephants, lions, giraffes, buffalos, crocodiles, monkeys, chimpanzees, antelopes and all other tropical animals are in abundance. Uganda has almost 20% of the world's bird species, that is, almost 2000 species!"

AIDS – 'ABC or D'

De strijd tegen aids in Oeganda had tot voor kort verbluffende resultaten. Nergens anders was de pandemie zover teruggedrongen: van 30% in 1986 tot 6% in 2001. De campagne werd gevoerd door middel van het ABC-principe: Abstention, Be faithful, Condoms, oftewel onthouding van geslachtsgemeenschap, trouw aan de partner en stimuleren van condoomgebruik. Balunywa zou daar de 'D' van 'Die' aan toe willen voegen, als uiterste consequentie. De ziekte breidt zich nu weer uit, zegt hij, doordat president Bush grote invloed op de Oegandese regering heeft en vanuit zijn geloofsovertuiging enkel pleit voor onthouding. Dit heeft als resultaat dat condoomgebruik niet meer wordt gepromoot, met alle desastreuze gevolgen van dien.

Cultuur - schokJE

'In Afrika kun je visite over de vloer hebben - dat kunnen bijvoorbeeld vrienden van familieleden zijn - waarmee je urenlang zit te praten. Als ze weg zijn weet je nog niet hoe ze heten, of wie of wat ze zijn.

En toch was het heel gezellig. In Nederland begin je met jezelf voor te stellen. Dat is in Oeganda helemaal niet belangrijk.'

Ali Balunywa

Geknipt en gesurft voor u — over integratie

In de hele discussie rond integratie is in elk geval iets waarover iedereen het eens is - Geert Wilders en gelijkgestemden daargelaten - namelijk acceptatie van nieuwe groepen. Maar de invulling van wat moet worden geaccepteerd verschilt nogal. Om maar eens twee te noemen, die een behoorlijk tegenovergesteld geluid laten horen over behoud van cultuur:

De heer **Dijkstal** (minister van Binnenlandse Zaken in het eerste kabinet-Kok):

“Integratie is noch segregatie, noch assimilatie. Je kunt kortweg kiezen voor gescheiden ontwikkeling of segregatie-sommige landen in de wereld hebben daarvoor gekozen – of voor assimilatie. In dat laatste geval ga je ervan uit dat de een die bij de ander komt, zich geheel aanpast aan de ander. Als je voor geen van tweeën kiest, blijft integratie over als tweezijdig proces waarin de mensen die naar Nederland komen, worden verondersteld zich aan te passen aan de samenleving waarin zij terecht komen *en de ontvangende samenleving wordt verondersteld, ruimte te scheppen voor datgene wat bij die mensen hoort, zoals hun cultuur. .../...*”

De heer **Molleman** (oud-directeur van de directie Integratiebeleid minderheden van het ministerie van Binnenlandse Zaken): “Voor mij betekent dat het volwaardig deelnemen aan de Nederlandse samenleving en daartoe ook de bereidheid bezitten en zich daarvoor inzetten, in een samenleving die minderheden aanvaardt en hun ook de kans geeft om te emanciperen en te participeren. Het is voor mij een onderdeel van een proces dat twee kanten heeft. Je moet je willen invoegen in de samenleving en die samenleving moet je accepteren en moet er ruimte voor scheppen. Dat is voor mij integratie. Daar zijn ook de Minderheden-nota en een ontwerp-minderhedennota van uitgegaan; *vandaar ook dat wij al meteen het pad hebben verlaten van integratie met behoud van eigen identiteit. Dat is namelijk een weg die niet begaanbaar is, een weg die veel onheil heeft gesticht en die tot op de dag van vandaag nog steeds opgeld doet en dat is jammer.*

Daarmee is niets gezegd tegen eigen cultuur, maar het geeft wel aan dat het om een verkeerde benadering gaat die de groep ook op het verkeerde been heeft gezet.”

(Bron: <http://www.wijkalliantie.nl/publicaties/intercultureel/derden/artikelen/integratiebegrip>)

Weer een andere visie op het onderwerp heeft Antjie Krog, Zuid-Afrikaanse schrijfster. In de Van der Leeuw-lezing 2006 zet ze het westerse individualisme tegenover het (Zuid-)Afrikaanse gemeenschapsbewustzijn. De conclusie formuleert ze zo:

“Ik heb de laatste tien jaar ook gemerkt dat uw discussies steeds meer zijn gaan klinken als onze Afrikaanse discussies – allemaal knarsend rond het thema uitsluiting. Ook merk ik steeds meer iets wat alleen is te omschrijven, en u moet me dit vergeven, als vastberaden hebzucht – een vasthouden aan wat van u is, een opstandig idee dat u voor wat u hebt, hard hebt gewerkt. Wat u hebt, komt u toe, wat er ook gebeurt is op de plaatsen waar Europa en Amerika van alles weghaalden terwijl ze opbloeden tot Eerste Wereld. Al deze plaatsen zijn naar u toe gekomen.

[Ik heb ook gemerkt dat vreemdelingen hier wel mogen wonen, maar dan volgens uw voorwaarden, uw normen, uw codes, uw geschiedenis, uw Verlichting en uw ethiek. U, die eens zo ruimhartig besepte hoe betrekkelijk alles was, richt zich nu

steeds zelfgenoegzamer op wat u hebt en wat u bent, in plaats van vreemdelingen op te nemen in een nieuwe, volkomen gemeenschap. U doet aan liefdadigheid, ja, heel veel. Maar u kunt ons, de Derde Wereld, alleen als weldoener en nooit als gelijke benaderen, omdat u heilig gelooft dat wat u bent in uw hardwerkende eentje hebt bereikt, en dat wat wij zijn komt doordat we onszelf almaar lui in de steek blijven laten. Maar nu bent u vastgelopen, en misschien zou u een voorbeeld aan ons kunnen nemen.

Zuid-Afrika en Nederland waren en zijn allebei een moedig land. Beide hebben nu en dan de wereld verbaasd. Beide staan nu voor de uitdaging zich te herscheppen. Beide verdienen het te slagen.

Mijn wens is dat Zuid-Afrika een manier zal vinden om de onderlinge verbondenheid en de aanpassing van de vreemdeling tot onderdeel van onze ziel te maken. Mijn wens is dat Nederland zal slagen omdat het met morele verbeeldingskracht buiten zijn Europese erfenis weet te treden en de vreemdeling dapper als gelijke zal omarmen, en dankzij een *ethic of care* een sterke nieuwe onderlinge verbondenheid zal weven.”

(Bron: Volkskrant, 4 november 2006, hele Engelselezing:

www.vanderleeuwlezing.nl.)

Antjie Krog (foto Klaas Koppe)

Hans Dijkstal en demissionair minister integratie Rita Verdonk (foto Elsevier)

“Turkse mensen zijn heel gul.”

Levent Helespe is gestopt met Gilde SamenSprak. Hij had graag door willen gaan, maar toen hij raadslid werd voor de Hoornse PvdA moest hij noodgedwongen afzien van de wekelijks gesprekken. Zijn begeleider, Henk van Saus, was trouwens een gouden greep. Als oud PvdA-man bracht die hem ook de fijne kneepjes bij van het politieke vak. “En hij is heel gastvrij. Zijn moeder is van Duitse afkomst. Hij had dezelfde positie als wij nu en kan zich dus goed verplaatsen in ‘allochtonen’”, aldus Helespe.

Raadslid Levent Helespe (foto www.hoorn.nl)

Het is midden in de verkiezingstijd en Helespe (40) heeft het er de afgelopen weken flink druk mee. Met vrijwilligerswerk, ‘flyeren’ op de markt... “En we hebben vandaag wat te vieren. De PvdA heeft gewonnen met de plannen van het Oostereiland.” Maar er is ook reden voor een privé-feestje, want die ochtend kreeg Helespe te horen dat hij voor NT2 (Nederlandse Taal, niveau 2) is geslaagd. Nu kan hij een Nederlands paspoort aanvragen. Wrang is overigens dat hij hiervoor verplicht werd zijn NT2 te halen, terwijl hij voldoende andere taalcertificaten had. Hierover gaat hij een klacht indienen. Hij zegt het op montere toon, de manier waarop hij steeds spreekt.

Hij werd voor de gemeenteraadsvierkiezingen gevraagd om op de kieslijst te komen. Het leek hem geen slechte keus, want als voorzitter van het ‘Migranten Platform’ had hij al langer met de partij te maken. Die functie heeft hij overigens moeten neerleggen om belangenverstremgeling te vermijden. Nu is hij nog wel actief als voorzitter van de Turkse Kulturele en Sociale Organisatie en denkt hij er over om tevens in het bestuur van het Turks Museum plaats te nemen. Het is duidelijk: Helespe houdt van veel hooi op de vork. Niettemin: “Mijn vrouw vindt het goed wat ik doe. Al vindt ze het toch wel heel gezellig als ik een keer thuis ben.”

Ze wonen in de Kersenboogerd en het huis ziet er uit als om door een ringetje te halen. In de hele kamer komen de kleuren crème en aubergine terug: in bankstel, tapijt, wandmeubel, eethoek en allerlei

niemand doet iets terug’. Maar dat hoeft ook niet.”

Het draagt ook allemaal bij aan zijn eigen ontwikkeling. En het is essentieel dat een mens zich ontwikkelt. Dat staat tevens in de Koran. “Ik ben als productie-medewerker bij Stago op Hoorn 80 begonnen. Nu ben ik teamopleider. Zeven jaar geleden zijn we uit de Grote Waal vertrokken en momenteel heb ik een optie op een perceel in Bangert-Oosterpolder. Je moet vooral niet stil blijven staan.” De tijd in de Grote Waal was goed. Met een paar bussen vol Turkse landgenoten gingen ze regelmatig ergens naar toe. Maar onderhand wordt het wel tijd dat gedeeltes van de Grote Waal worden gerenoveerd om het woonplezier te bevorderen. Dat moet hoog op de politieke agenda. Hij heeft wat politiek betreft veel geleerd van zijn taalbegeleider Van Saus. Niet alleen het jargon, maar ook hele praktische zaken. Begin bijvoorbeeld met de rondvraag, dan duren vergaderingen een stuk korter.

Volgens Helespe bevindt de Turkse gemeenschap zich momenteel in een ‘tussencultuur’ die zowel Turks als Nederlands is. Hij vindt het goed dat hij met een Turkse is getrouwd, dat maakt het leven eenvoudiger. Je hoeft dan niet zoveel aan elkaar uit te leggen. Cultuurbehoud vindt hij belangrijk, omdat je dan andere culturen ook beter kunt respecteren. De Turkse Kulturele en Sociale Organisatie nodigt elk jaar veel buitenstaanders uit voor de Ifar-maaltijd tijdens de Ramadan. Dat is een prettige manier om elkaar te leren kennen. Daar gaat een flinke organisatie aan vooraf, allemaal uitgevoerd door vrijwilligers. Tijdens het feest werd hij op de foto gezet, traditioneel, met waterpijp. “Toen kreeg ik te horen: ‘Nu moet je betalen. Twintig euro.’ Het was voor een goed doel. Kun je nagaan: Werk je als vrijwilliger en dan moet je ook nog betalen.” Hij moet er hartelijk om lachen. “Maar zo zijn wij. Turkse mensen zijn heel gul.”

accessoires. Echtgenote Firdes zit gerieflijk naar een Turkse soap te kijken. Koffie en zelfgemaakte koekjes staan op de salontafel. Een groen vogeltje in een kooi kwinkeleert er lustig op los. “Hij praat met ons. Hoor je dat?” zegt het raadslid en legt vervolgens uit dat het ‘Cicisuk’ heet, wat ‘lief vogeltje’ betekent. De voornaam van zijn vrouw betekent ‘achtste deur naar de hemel’. “Je hebt als ouder de verantwoordelijkheid om een mooie naam voor je kinderen te kiezen, met een goede betekenis. Als ze later een belangrijke functie krijgen kun je ze niet met een lelijke naam opzadelen. Dat is ook de reden dat Turkse kinderen de laatste tijd vaker drie voornamen krijgen. Dat staat mooi. “ Het echtpaar heeft zelf drie kinderen.

“Je moet niet stil blijven staan”

Helespe is in 1966 in Ankara geboren en kwam met moeder en andere kinderen in 1974 zijn vader achterna naar Nederland. Zijn inzet voor de gemeenschap heeft hij van huis uit mee gekregen. Vader was - en broer is nog steeds - voorzitter van de moskee en zijn zus spant zich in voor Turkse vrouwen. “Wij kwamen als een van de eersten naar Nederland, dus voelen wij ons verantwoordelijk om anderen, die later zijn gekomen, te helpen. Mijn vrouw zegt wel eens: ‘Je staat voor iedereen klaar en

Cultuur - schokJE

Wat was het stil op straat, in het nieuwe land. In Ankara bleven de mensen niet binnenshuis. Daar was buiten altijd wel vertier te vinden. Een beetje praten met anderen, nieuws uitwisselen... In Nederland was het alleen druk in het café. Maar daar ga je als moslim niet naar toe. Een thee- of koffiehuis is oké, want om vrolijk te zijn hebben Turkse moslims geen alcohol nodig. Ook zonder kunnen ze feestvieren als de beste.

Levent Helespe

“Ik wil graag wat terug doen.”

Als Irene Sniijders de deur opent staat haar hond vervaarlijk naar het bezoek te blaffen. Het blijkt dat hij wat waakser is omdat baas Fred van huis is. Die is duikspecialist en als vrijwilliger instrueert hij andere instructeurs hoe ze met gehandicapten deze onderwatersport kunnen beoefenen. Sniijders (52) is een van onze nieuwe coördinatoren.

Irene Sniijders: “We verschillen niet zo veel.” (foto Irene Sniijders)

Ze heeft zelf ook een duikbrevet en enthousiast, met een licht Limburgs accent, legt ze uit wat er allemaal anders is bij het duiken met verstandelijk en/of lichamelijk gehandicapten. Maar al snel komt het gesprek op Gilde SamenSprak. Aanvankelijk meldde ze zich aan als begeleider. Toen bleek dat het Gilde ook om een coördinator zat te springen, leek haar dat nog veel leuker. Bovendien wilde ze de organisatie graag uit de brand helpen. “Ik houd van regelen. Op mijn werk als secretaresse doe ik niet anders. En er zijn anderen die wel alles willen doen, maar geen zin hebben in dat geregeld.” Het bevalt haar. Nu ze een tijdje bezig is, blijkt dat ze veel verschillende mensen tegenkomt, zowel de anderstaligen als de begeleiders en dat bevalt haar goed.

Liefde voor het Nederlands was het voornaamste motief om zich bij Gilde SamenSprak aan te melden. Een andere reden was om gemotiveerde anderstaligen te helpen bij het leren van de taal. Belangrijk was echter ook dat ze zelf haar wereld wat wilde verruimen. Ze wijst naar buiten: “Kijk maar. Ik woon hier in een witte wijk. Ik wilde bewust wat doen aan mijn onbekendheid met andere culturen en daarmee mogelijke vooringenomenheid uit de weg ruimen. En dat lukt heel goed. Ik kom nu op

veel adressen en het is zo leuk om te merken dat er weinig verschillen zijn. In feite streven we allemaal hetzelfde na. Iedereen wil een beetje geluk, een fijn gezin. In de korte tijd dat ik coördinator ben is er veel van mijn onwetendheid weggenomen.” Als voorbeeld noemt ze de (wijd)verbreide opvatting dat Marokkaanse ouders te gemakkelijk zouden zijn bij de opvoeding van hun kinderen. “Maar bij de mensen die ik tegenkom zie ik dat ook zij hun uiterste best doen voor hun kinderen.”

Sniijders - zelf woonachtig in Grootebroek – neemt als coördinator Enkhuizen, Wervershoof, Stedeboec, Venhuizen, Wijdenes en Oosterblokker onder haar hoede. Wat de begeleiders betreft: ze vindt het vooral belangrijk wat die willen. Problemen die zich voordoen zijn er om opgelost te

worden. Het coördinatorschap ervaart ze als een prettige uitdaging en ze wil zich er ook echt voor inzetten. Maar het hangt af van hoe druk het allemaal wordt. Tot nu toe is het goed met haar baan en haar andere vrijwilligerswerkzaamheden te combineren. Want ze is ook ‘voorleesmoeder’ op kinderdagverblijven. Daarover: “Dat is zo leuk, het compenseert een beetje dat ik zelf geen kinderen heb.” Twee keer per jaar gaat ze dan nog mee als begeleidster van lichamelijk gehandicapten, die gedurende een week in een daarvoor speciaal ingericht hotel in Doorn vakantie vieren. “En dat is hard werken! Maar wel heerlijk en dankbaar werk. De gehandicapten worden daar compleet in de watten gelegd. Ze hoeven maar een klap te geven en het wordt voor hen gedaan. Nu hoeven ze zich eens niet naar het verplegend personeel te richten. Dit is hun feestje.”

Verder is Sniijders blijkbaar ook behoorlijk creatief, getuige de zelfgemaakte poppen en attributen van aardewerk in de woonkamer en de kunstzinnig aangelegde tuin met vijver en vlonders. Daar moet eveneens de nodige tijd in gaan zitten. “Ach ja. Terwijl Fred dit weekend weg was heb ik honderdvijftig kerstkaarten gemaakt.” Een druk leven, lijkt het. Maar wat is nu de drijfveer achter al dat vrijwilligerswerk? “Nou”, zegt ze, “ik heb het een en ander meegemaakt en steeds weer kwam ik daar goed uit door de hulp en begeleiding van mensen om mij heen. Ik vind zelf dat ik het ontzettend getroffen heb in mijn leven en daar wil ik graag, op mijn manier, iets tegenover stellen.”

Cultuur - schokJE

Een belangrijke multiculturele ervaring van nationale aard: In de jaren zeventig waagde coördinatrice Irene Sniijders de stap om vanuit Limburg naar West-Friesland te verhuizen. Het was hier niet alleen plat, maar de mensen waren ook veel directer en mondiger. In Limburg spaarden ze als kinderen vanaf hun twaalfde, voor een brommer op hun zestiende. Dat was toch een aangener manier van verplaatsen dan op de fiets, daar in het glooiende, diepe zuiden. Maar wat haar vooral nog bijstaat zijn die keren dat ze er weer op bezoek ging. Steevast commentaar dat ze kreeg: ‘wat ben jij een kattenkop geworden!’

De klok als 'tiran' en tips om hier 'democratisch' mee om te gaan

Het verschil in tijdsgevoel van anderstaligen en begeleiders kan nog wel eens aanleiding geven tot lastige misverstanden. De begeleider zit zich te verbijten, omdat de anderstalige een half uur op zich laat wachten, terwijl uitdrukkelijk een vaste tijd is afgesproken. Op de in november gehouden cursus 'Interculturele communicatie' van Gilde SamenSprak kwam het eveneens aan de orde: eigenlijk alleen in het westen leeft men volgens 'lineaire tijd', oftewel 'klokkentijd'. Men denkt in minuten en niet in uren, zoals in allerlei andere culturen over de hele wereld. Onze Antilliaanse landgenoten maken er wel eens grapjes over: 'Nederlandse tijd, hoor, niet Antilliaans', om duidelijk te maken om vooral op 'klokkentijd' te komen. De Duitse radiopresentator Joachim-Ernst Berendt wijdt in zijn boek 'De wereld is geluid' een paar bladzijden aan de ontwikkeling van de westerse tijdsbeleving. Hier een korte samenvatting.

"Wat wij zeker weten is dat het de geestelijkheid was die ervoor zorgde dat de mechanische klok een functionerende tijd klok werd." Parijs kreeg de eerste openbare klok, rond 1300, een paar jaar later volgde Milaan en vervolgens ging het in de veertiende eeuw - 'de eeuw van de mechanische klok' - snel met de verbreiding over heel Europa. Al in de vijftiende eeuw was het vanzelfsprekend dat zelfs de kleinste kerk een klok in zijn toren

*Big Ben, Londen
(foto van www.Exploit.com)*

had, ook al waren er verschillende andere klokken vlak bij.' In het begin luidden ze om het uur, maar gaandeweg steeds vaker en op verschillende tijden. 'Voor het onwaarschijnlijke geval dat een slapende burger zich niet van de tijd bewust was, waren er in de steden nachtwakers die door de straten liepen en die de mensen met hun elk uur weerkerende dreun aan de tijd moesten herinneren: 'Tien uur

en alles wel.' Geen andere cultuur heeft iets wat hierop lijkt. De roe van de moëddzin van de moskeeën in de moslimwereld slechts enkele malen per dag, is niets vergeleken met het constante 'herinneren aan de tijd' in de steden en dorpen van Europa. Daarbij moet men in gedachten houden dat het de monniken en de priesters, alsmede de instituten van het christendom waren die het net van de tijd tezamen met hun leringen over het continent wierpen, alsof de klok hen kon helpen (wat ook het geval was) om de burgers, de landslieden en de edelen onder strenge controle te houden."

In dit verband beschrijft Berendt dat opstandelingen op de eerste dag van de Franse revolutie in juni 1987 massaal de klokken van Parijs hebben vernield en onafgesproken volgens diverse ooggetuigenverslagen. "Spontaan waren zij zich bewust geworden van de klokken als symbool van de tirannie waaraan zij onderworpen waren." In zijn boek noemt hij maar liefst zeven soorten tijd: absolute, eeuwige, geleefde, gemeten, juiste, objectieve en subjectieve tijd. Waarmee maar weer gezegd is dat het begrip multi-interpretabel is en dus stevig voer voor filosofen. In de dagelijkse praktijk is het echter prettig als anderstalige en begeleider tot overeenstemming kunnen komen met betrekking tot afspraken. Daarom hier wat tips.

Tips van cursusleidsters Ingrid Ernsting en Astrid Kerkhoven:

Werk samen rustig aan het ontwikkelen van een ander tijdsgevoel. De tijdsbeleving van de anderstalige is het uitgangspunt. Iemand die in uren denkt en niet in minuten kan niet van de ene op de andere een ander tijdsgevoel ontwikkelen. Praat over wat men verstaat onder op tijd komen en bij welke afspraken men precies moet zijn. De begeleider kan eventueel uitleggen hoe je een tijdsberekening maakt om van A naar B te komen en helpen met een boekje met bustijden.

Een middag in november...

Het was een woensdagmiddag, waarop de herfst zich aankondigde. Een beetje regenachtig, een beetje veel wind. Het leek Nederland en dat was het ook. Hoorn, om precies te zijn. Een plek waar die middag zo'n twintig mensen bijeen kwamen om te horen hoe ze niet-Nederlanders iets zouden kunnen vertellen over onze gewoonten en onze taal.

Interculturele communicatie heet dat met een mooi woord. En daarover spraken de dames Ingrid Ernsting en Astrid Kerkhoven de groep Nederlanders toe. Ja, ze stelden ook vragen aan de mensen, die al enige ervaring hadden in de conversatie met de niet-Nederlanders.

Maar vooral was het toch de bedoeling van deze door Gilde Samenspraak belegde bijeenkomst om te laten zien en horen hoe het kan gaan in de omgang tussen niet-Nederlanders en Nederlanders.

Aan de hand van het gesprek en enige filmpjes konden wij als belangstellenden concluderen dat het allereerst erom gaat open te staan voor de ander. Net het gewone leven dus.

In het leren converseren, het praten, is het van belang niet ingewikkeld te doen. Gewone taal gebruiken is beter dan bij voorbeeld voortdurend corrigeren als de ander een Nederlands woord net niet goed uitspreekt.

De omgang met elkaar geeft je de kans andere culturen te leren kennen en waarderen. Maar bedenk wel, nergens is de machtsafstand tussen mensen zo klein als in West-Europa, dus ook in Nederland. Het ge-jij en ge-jou, dat in Nederland steeds meer in zwang raakt, wordt in de meeste andere culturen niet zo snel toegepast.

De filmpjes gaven de groep belangstellenden een aardig inzicht in hoe het kan lukken of hoe het mis kan gaan tussen de niet-Nederlander en de Nederlander.

En taal blijft het belangrijkste communicatiemiddel.

Ben Klaassen

“Sportclubs kunnen grotere rol spelen”

Op een mooi plekje in Zwaag woont Wout Bruijne als geboren Amsterdammer al sinds meer dan dertig jaar. Hij was leraar op onder andere destijds de Its (lagere technische school) aan de Johannes Poststraat in Hoorn. Nu, na zijn werkzame periode te hebben afgerond, houdt hij zich met verschillende activiteiten bezig, zoals de begeleiding van de 33-jarige Kenia Lopez uit Mexico op haar pad naar de Nederlandse taal en gewoonten.

Nee, dat doet Wout Bruijne nog niet zo lang, maar het boeit hem wel. Zo slaagde hij erin Kenia lid te maken van de basketbalclub Hoppers, waar zij uitstekend werd opgevangen. “Het is jammer dat niet meer sportclubs actief zijn om Hoornse buitenlanders op te nemen. Nu zeggen ze meestal dat die buitenlanders eerst maar een groepje om zich heen moeten formeren. Maar voor hen is het juist van belang dat ze onder de mensen komen en bij sportclubs kan dat prima.” Wout Bruijne weet waarover hij het heeft want hij was ooit voetballer, beoefende ook andere takken van sport en is later ook nog actief geweest als bestuurder in de sportwereld.

Niettemin, Wout doet zijn werk voor Gilde Samenspraak met plezier ook al omdat hij in Kenia Lopez een plezierige leerling heeft gevonden. Leerling? “Nee, zo moet je het niet noemen”, zegt Wout. “Want je moet hier juist niet doceren bij het leren van de taal. Je bent een begeleider, die iemand helpt zich verstaanbaar te maken, ook door samen praktische dingen te doen.”

Wout besteedt gemiddeld zo'n anderhalf uur per week aan de begeleiding van Kenia, die weliswaar twee schoolgaande kinderen heeft, maar thuis toch nog altijd voornamelijk Spaans spreekt. Haar man is van Spaanse nationaliteit; hij werkt bij Corus in IJmuiden.

Ook al vindt hij de begeleiding leuk om te doen, toch heeft Wout nog wel enkele wensen. De voornaamste ervan is dat hij hoopt dat hij via Gilde Samenspraak meer contact krijgt met andere vrijwilligers, zoals hij. “We kunnen van elkaars ervaringen leren”, weet Wout uit zijn eigen lerarenpraktijk.

Begeleider Wout Bruijne op vakantie in de Franse Provence
(foto's Wout Bruijne)

Colofon

Voorspraak is een uitgave van SamenSprak Hoorn en omstreken

Redactie en teksten: Machteld Mulder, m.m.v. Ben Klaassen (blz. 12)
Lay-out: Ali Balunywa

Drukwerk: De Dijk, Heiloo